

Ahir tarda, després completes, vam anar amb el granger de la Torre de les Sábines a la Font del Barranc. Pels volts de les sitges ens ha semblat que clarejava una bella estàtua de Venus. Tot acostant-nos-hi, la imatge, en metamorfosi, modificava la seva aparença. Adés era un Mercuri peualat, o un mercader de llotja enfurrunyat amb una bossa de sous contra el pit, o un sant barroc. També dèiem si era un cándid Llimona o un faune de terra cuita. En arribant al peu de tan irregular figura, hem descobert l'engany: era la carcassa d'un bou malmesa pel temps, i que algú havia apuntalat amb quatre troncs per a mantenir-la vertical. Ja ens en tornàvem plens de la foscant remor de plantes, aigües i ocells quan, de darrere el magatzem de ferralles de l'estació del tren, entre munts de carbonissa i estibes de travesses, hem sentit la veu manyaga de la Matilde, que és la filla gran del notari, que ens cridava pel nom. L'hem vista nua entre tendres foscors, i bella, i ens han meravellat les dolces vilanies que deia tot coronant-se d'espígol. Hem penjat llargues cabelleres de fibra fuliginosa als pals del telèfon i, ajudats pel cap de l'estació, hem tancat panys i més panys de llarg a llarg de la foradada que esquiva el Roc. De tornada, hem parlat del vil estament del món i, arribats a l'alberg, imaginàvem de la finestra estant una altra lluna i estels novells en un cel d'estructures miocèniques.

J. V. Foix

Del «Diari 1918»